

אם יש נסיכים בכינרת/ ולריה בבורין

כבכל יום חמסין, פלשו הרכלניות הזקנות של טבריה אל הפלאפל של מושיקו. הן התמקמו אל מול המאווררים – מי עם הסריגה בידיה, מי עם קערה של עוגיות תוצרת הבית – ומילאו את בית הקפה הקטן בציצי רכילות עליזים. כלהקת ציפורים זקנות היו, המתקשות לעוף לראות את העולם בעיניהן הן, ולכן מתחקות אחר אשר אחרים ראו.

ידה של שולה עם כוס הלימונדה קפאה באמצע הדרך אל שפתיה ועיניה, הענקיות תמיד מאחורי משקפים עבות, התרחבו למימדי שיא.

"מלכה! תראו, מלכה הולכת", היא אמרה ומילותיה אלה ומראה האישה הזקנה המדדה במורד הרחוב עוררו רוחות סופה באוויר הצהוב וחסר התנועה. נחשול של רכילות ישנה שטף אותן עם הופעתה. הרבה שנים לא ראו את מלכה, שהסתגרה בדירת הגג שלה על תריסיה המוגפים תמיד, והספיקו לשכוח על עצם היותה בחיים.

"חיה כמו בקבר וגם נראית בהתאם, האישה המסכנה..."

"שטויות! הביאה את זה על עצמה!"

"נראה איך את תסתדרי כשלא יישאר לך אף אחד בעולם הזה."

"כן, גם אני מרחמת עליה..."

"בת כמה היא בכלל? שמעתי שאף אחד לא יודע."

"בת שבעים ושלוש. למדנו באותה הכיתה."

"אין סיכוי!"

"יותר מזה, הייתי החברה הכי טובה שלה. כן, זה מה שהיה. היא הייתה הכי יפה בכל טבריה, ועכשיו אף אחד כבר לא זוכר. כל הגברים היו שלה."

"אבל?"

"מה נראה לך? אף אחד לא היה טוב מדי בשבילה. אפילו לא רחמים."

"אני גם זוכרת את רחמים. איזה גבר, איזה גבר! היה בא עם הטרקטור שלו כל יום – התפלח מהעבודות בקיבוץ – והיא אף פעם לא הרשתה להסיע אותה הביתה. אפילו לא במבול הנורא ההוא של שנת חמישים וארבע..."

"הוא פשוט נסע על ידה כשהלכה ודיבר אליה, וזאת הייתה עושה טובה שהייתה בכלל מעיפה בו מבט, זורקת מילה. אלה הדברים שהיו עושים לו את היום, למסכן... לפעמים אפילו עקב אחריה בסתר למקומות."

"אבל בסוף הוא התחתן בקיבוץ שלו, לא?"

"התחתן, ואף פעם לא הפסיק לאהוב את מלכה. עוד לפעמים הוא מגיע לכאן ושואל עליה, במיוחד אחרי שאשתו נפטרה, אבל אף אחד לא יכול להגיד לו שום דבר."

"לא יודעת מה איתכן, אני פשוט מתה לדעת מה זה יצאה החוצה פתאום!"

מלכה הלכה והלכה, וכבר עד סוף טבריה הגיעה, מקלה רועד בתוך ידה וראשה סחרחר ועיניה צורבות מאור כמותו לא ראתה שנים. ברכיה איימו להתקפל תחתיה ובכל זאת המשיכה ללכת בעקשנות שאפיינה את כל מהלך חייה.

דינקה, המנוולת הקטנה שעושה בשבילה קניות, עשתה לה להרגל לגנוב ממלכה פה ושם, ובבוקר מלכה צעקה עליה. הפרחחית נבהלה וברחה, ואת עשרים השקלים שמגיעים לה שכחה. דינקה יש לה שלושה אחים קטנים, ואמא שלה חולה. חיי רעב הם חיים מזמן שהאבא מת. לבה של מלכה נצטמק בה, נרעד, והחל מפעם ברחמים, בכאב. הדירה חשוכה ונקודות-נקודות של אור היו מסתננות דרך הסדקים בתריסים בין החלודה והאבק. הלב של מלכה מתדפק בכוח כזה, כמו מבקש החוצה. לבסוף לקחה עשרים שקלים, ועוד עשרים ויצאה לחפש את דינקה.

העיר שונה, זרה. מפחיד וכל כך חם. השמש שלנו חסרת רחמים היא בקיץ ומראשה התשוש, דל השיער של מלכה התאדו כל מחשבות על דינקה ועל כל דבר אחר. כשהייתה נערה, הייתה רוחצת בכינרת בימי החמסין, בחוף ההוא בין קני הסוף אשר רק היא ידעה עליו.

רבים היו הסודות הקטנים אותם נצרה מלכה בצעירותה, אך כולם נשתכחו ממנה. רק הרגלים זוכרות להובילה. לא ברור כיצד, מצאה עצמה עומדת ופניה אל מי הכינרת, משמאלה ומימינה ומאחוריה רק קני סוף ועקביה שקועים בתוך הבוץ. היא בהתה סביבה, מטורפת למחצה מן העייפות והחום, מסריחה ומבולבלת.

אבן גדולה לכדה את עינה. על האבן ישב ייצור ירוק ורירי, מתרחב ומתכווץ בנושמו ובוהה בה בעיני צפרדע מימיות. מתוכן צפו ועלו לעיניה של מלכה כל אותם סיפורי אגדה מהכפר שבו חיה לפני שעלו לארץ; אגדות על נסיכות ונסיכים ואוזי בר, שהזינו את מוחה ושבהם גדלה להאמין; אגדות שהסיוחו את דעתה מקיומה האפור, ובו בזמן היו הסיבה לו.

מלכה התקרבה אל הסלע ונטלה את הצפרדע בידה. מגעו הקר נעם לה. באגדה ההיא, הצפרדע היה בעצם נסיך, וכל מה שהיה צריך לעשות...

הזקנה הרימה לאט את היצור, שעורו הפך פושר ויבש בין כפותיה. אבודה בשיגעונה הרגע, היא האמינה בנס בנושקה את הצפרדע על פיו חסר השפתיים.

היא פקחה את עיניה ו... שום דבר לא קרה. היצור בהה בה, נבוך, במשך מספר שניות, קפץ ונמלט. מלכה זרקה ידה לתופסו, וכל גופה נזרק בעקבות היד. היא נפלה, ופניה אל הארץ.

גופה בגד בה והיא נשארה לשכב המומה בצל קני הסוף, דמעוניה מתערבבות עם הבוץ. כל השנים האלה היא חיכתה והאמינה, בלילות הבודדים אמרה לעצמה: הוא יבוא וימצא אותי. הנסיך המושלם מהאגדות, שאמא הבטיחה לה, למלכה.

"אמא, איך אדע שזה הוא," הייתה שואלת לעיתים בחושך, לפני השינה.

"לא יהיה מקום לספק," הייתה אמא עונה.

האדימה שמש המרקדת באדוות הכינרת, העמיקו צלליהן השקופים, ומלכה נחנקת בתוך אכזבתה המרה. לא אכזבה של רגע, אלא של חיים שלמים.

רחמים, זה היה גבר! אמנם הביטחון ממנו היה והלאה, אך מימיה מלכה לא פגשה טוב ממנו. אישה טיפשה, מה היה לה מלבד אהבתו?

האודם נעלם בהדרגה מהמים וקורי אור עדינים נטוו עתה במקום השתקפותו של הירח. בלאט התכסתה בחושך פיסת העולם הקטנה של מלכה שבין קני הסוף.

האישה הזקנה שוכבת, וכבר אין סיכוי שתקום לבדה. אין איש בעולם כולו שיודע למצוא אותה. היא, שחיה לראות את כל מלחמות ישראל, שהייתה זקנה וחולה זה שנים – החושך הוא שהחדיר לעצמותיה לראשונה תחושה של מוות.

אי שם צווחה שחף אובדת, וכבר היא שותקת מזמן. הכוכבים מתחבאים תחת מעטה החמסין. קול ליטוף הכינרת את החוף לבדו עוד מזכיר למלכה על קיומו של עולם סביבה. הכינרת, על אף העדינות שבה היא פולשת אל החוף ונסוגה, אין מימיה עליזים כביום. ישות אפלה וגדולה היא, אין לדעת מה שוכן במעמקיה. גם היא לוחשת למלכה על המוות.

העקשנות העדינה של צלילי המים השכיחה, בחלוף השעות, את המחשבות מראשה של מלכה. היא שכבה והקשיבה, רגועה ומוכנה למות.

המים שתקו פתאום והאוויר נדרך ורטט ביראת הקודש. קריאת עורב שברה את דממת הלילה. עוד מעט הצטרפו אליו עוד ועד ציפורים, וכבר כל עופות הכינרת מברכות בשירה את תחילתו של יום חדש, רגע לפני שמפציע האור.

מלכה עוד חיה לחזות בכל זאת ולשמוח, לראשונה בחייה, את שמחת העולם. גופה קפוא וכואב,
היא לא ישנה ולא אכלה ובכל זאת היא מחייכת...

מלכה לא שמה לב כאשר קני הסוף רשרשו מאחוריה, וגם לא כשאדם הופיע מתוכם, עייף, זקן
ומאושר כמוהו, ורכן להביט בה מחייכת.

"בואי, מלכה'לה, בואי איתי," אמר קולו של רחמים, קול שהיה מוכר פעם, אך הזדקן ביחד עם
האדם שיכול היה להיות שלה. "באתי ואמרו לי: הלכת. כל הלילה חיפשתי. בואי."

הוא עזר לה לקום והיא באה, ידה בידו, וחשבה בתוכה שחבל, שאת הצפרדע הזה לא נישקה לפני
חמישים שנה.

כשרון

תמיד אהבתי מאפים. מאפים מכל הסוגים, מכל המינים, בכל הצורות האפשריות. משום מה ההורים שלי החליטו שאני אוהב כמעט רק עוגות, אולי כי זה מה שנראה להם הכי מתאים לילד לאהוב, אבל האמת שאהבתי את כל סוגי המאפים. "זה בסך הכול שיגעון זמני, אין לנו מה לדאוג", אמרו אחד לשני. אבל בתוכם הם דאגו. המאפים, ובמיוחד העוגות, או כפי שהגדיר אותן אבא בפני אמא ברגע ציני במיוחד: "משמינות מאוד ולא בריאות, מלאות שומן, שנדבקות אליך ולא עוזבות אותך, בדיוק כמו החברות שלך", (הערה שבהמשך אמי תזכיר אותה במהלך משפט הגירושין שלהם כשהוכחה לזלזול שלו בה) הפכו לנושא מרכזי בחיי, ולאט לאט הצטרפו אליהן הלחמים, הבורקסים, הג'חנונים, הפיצות – כל דבר שיש בו תערובת של קמח, ביצים ושמן.

סבי מצד אבי, שענה לשם יצחק גולדברג, היה קונדיטור מוכשר, מפורסם ביותר. הוא הזמין אותנו לארוחה דליקטס כל שישי בערב לביתו, וראינו אותו בטלוויזיה לעיתים קרובות, כך שאולי ממנו בא השיגעון הזה. אולי. רק בדבר אחד הייתי בטוח – הוא לא בא ממני. ידעתי להכיר ביופי שבמאפים, אבל לא יכולתי לעשות איתו משהו. התחלתי לראות את האור בכל מאפה, אבל ידעתי זכיתי באור מן ההפקר, ולא חצבתיו מלבבי. אני יודע לראות, לא לחצוב.

איך ידעתי את זה? טוב, העניין הוא שלא היה לי כשרון לאפייה. זה לא שאני איום ונורא בזה, אני אפילו מעל לממוצע באוכלוסייה (וכשראיתי את תלמידי כיתתי מנסים לאפות עוגיות לקראת אסיפת ההורים הבנתי את זה). היה לי ידע בסיסי כי זכיתי לראות אותו עובד ואולי גם זכיתי בקצת מהגנים שלו, אבל לא הייתה לי את אותה ההשראה הגאונית שהדהימה אותי כל פעם מחדש. כל פעם שהתעמקתי קצת בתחום הזה, הגעתי לאותה המסקנה – אני לא ילד פלא. לאחרים זה לא ישמע כאסון גדול במיוחד, מכיוון שהם מתכוונים לעבוד בעבודה אפורה, אבל אני רציתי לחשוב, להיות יצירתי, מבריק, אמנותי, מרענן – והכול בגוש אפוי אחד, שתאוותנו אליו מקורה בצורך אבולוציוני במזון כדי לשרוד.

סבא, היה האיש הנערץ עלי, ושמחתי שנקראתי על שמו – יצחק. הוא ויתר על מריבות קולניות וטיפשיות עם שכנים לטובת שיחות ידידותיות ואינטליגנטיות עם חבריו ועם אשתו. הוא לא היה עסוק בתביעות דמי מזונות בבתי משפט

אלא בהכנת מזונות לסבתא, שמיד נשקה לו על הלחי וחייכה. בניגוד להורים שלי, כשבאתי אליו, ובאתי אליו המון, הוא היה כולו איתי, בניגוד להורי שהבטיחו לחזור מהעבודה שלהם "עוד שעה, חמודי" כל שעה מחדש. אני חייב להודות שהיה לו חיסרון מרכזי אחד – הוא היה יהיר למדי, ונהג להעיד בשמחה על עיסתו, אבל משהו בידידותיות ובאהבת האדם שלו משך אותי. וגם, גם הריח הנפלא שעלה ממטבח, שהפנט אותי בשלבים מסוימים, כך היה נדמה לי, אפילו יותר ממנו עצמו, והפך את הזחיות הקלה שלו להגיבית. ומה שנשאר זה רק לאכול, ליהנות, ולהצטער שאין לי כישרון.

עד שיום שישי אחד, שאמא ואבא הלכו עם סבתא לסיור בגינה, העזתי לומר לסבא את מה שחשבתי כל הזמן. בפה רועד ויבש, ולא רק בגלל המליחות המצמיאה של האוכל, שאלתי אותו, בפשטות, "איך זה שאתה מוכשר?", כשדמעות זולגות מעיני. לרגע הוא הסתכל לתוך עיני, מופתע ומבולבל, ואז נראה שהוא מבין מהבעת פני למה כוונתי, כאילו הוא מבצע קריאת מחשבות. הוא צחק צחוק קטן וידידותי ופתח בדיבור. "אני לא מוכשר כל כך", הוא הטיל את הפצצה כאילו הוא אמר כרגע פרט טריוויה שולי, "סתם מציגים אותי ככה בטלוויזיה, אבל זה לא אומר כלום. אני למדתי, והתאמנתי, ובחרתי לעסוק בנושא, ולכן אני כאן, מצליח. אני בחרתי להיות מוכשר, חמוד, הכישרון לא בחר אותי". הוא הסתכל עלי במבט חודר, חייך, ושתק.

התבלבלתי. "אבל העבודה שאתה עושה היא לא עבודה טכנית!" הזדעקתי, "היא דורשת יצירתיות! אתה לא צריך רק להכיר את התחום, אתה גם צריך להוסיף לו משהו משלך! ליצור וריאציות, שינויים, תוספות! לחשוב על דברים שאף אחד לא העז לעשות אותם – ולהעז לעשות אותם." "אז אני מעז", הוא אמר בלי לחשוב. כל מי שמכיר תחום זמן מסוים, חושב על שינויים קלים בנושא – השאלה האם הוא יתייחס אליהם וינסה לפתח אותם. האדם הממוצע, בניגוד אלי, למשל" (הוא חייך חיוך גאוותני מעט וחזר לסורו לחלקיק שנייה), מדחיק את הרעיונות האלו. חושב שאם לא עשו את זה, גם לא יעשו. שאי אפשר. כך המאפים נעשים מקוריים, מעניינים, קלים להכנה, זולים, אסתטיים ואפילו בריאים יותר".

"תחשוב רגע", הוא המשיך, "על נשים יפות. הרומנטיקה, שהתרבות כל כך מקדשת אותה, מתבססת, ביסודה, על משיכה כלשהי בין המינים. טוב לב ותחומי עניין משותפים מספיקים לחברות, אך כיעור יכול למנוע אהבה, אותה

האהבה שאומרים שהיא חזקה מהכול. אז ברגע שמישהי מתאהבת בגבר, במהלך אותה התקופה היא תשקיע יותר משאבים במראה החיצוני שלה – בגדים, תסרוקות, תכשיטים וכדומה- בדיוק כמו שאני משקיע זמן במאפים שלי. בגלל שהחברה של היום מקדשת את האהבה הרומנטית ואידיאל היופי והאהבה הרומנטית, רוב האנשים דואגים להיראות מספיק טוב כדי למצוא אהבה. מה עוד שיותר קל לאהוב מלאפות- האהבה לא דורשת כל כך הרבה טכניקה ומחשבה". (בשלב הזה כחכחתי בגרוני בשל הקשר הלא נעים של הורי- גיליתי על בשרי שכל קשר דורש השקעה)". "תראה, זה אמנם תיאור פשטני לחלוטין, אבל זו המציאות – מה שהוא שילוב של טכניקה ואומץ, הוא, לרוב, מה שאנשים תופסים ככישרון".

"ועכשיו, אנחנו מזמינים את הקונדיטור המוכשר – יצחק גולדברג!" הקהל קרא בקול לקונדיטור האהוב עליו. לפני שעליתי לבמה, חלפה מחשבה במוחי על סבא שלי, היום כבר פנסיונר, שלמרות מקצועו הקפיד לחיות חיים בריאים, ושעכשיו, בגיל 93, הוא עדיין מקפיד לצפות בי באדיקות. עברו 21 שנים מאז הסיפור ההוא. אני כבר בן שלושים ושתיים. היום אני עולה לבמה, בתור שף חדשני וידוע, ומסתכל על הקהל שמוחה כפיים. בעוד אני עולה לבמה אני רואה שהמצלמה מתמקדת. אשתי היפהפייה, שיושבת ביציע ומוחאת כפיים. מרחוק אני שומע את קולו של השדר, שמציין, חצי בצחוק, שהוא לא מבין את הצלחתי להשיג אישה כזאת. "היא דפקה פה הופעה שחבל על הזמן", הוא אמר, "בלי להתאמץ בכלל!" הוא לא היה בבית כשאני ואהובתי שוחחנו ארוכות על בגדים, תסרוקות, איפור ויצירתיות.

מעבר לאפק / מריה גונצ'רוב

היכן עובר הקו,

המפריד בין שם לכאן

בין הגשם לקשת בענן

בין תועה לאויב מסכן;

מעבר לאפק,

בין הרגע לזמן,

בין צחור ללבן,

היכן מתחתם את הקו?

מי מתח את הקו,

בין טרוף לגבולו

בין נהר ליוכלו

בין ההגיון לריק שמולו;

מי מתח את הקו,

את שובר הגלים,

בין חופי מבטחים

לביני?

היכן מתחתם את הקו,

הגדר הלבנה,

חבל התליה;

היכן, היכן עובר הקו...?

אך אני שואלת לשוא.

אני כאן לבדי,

וכבר אינני זוכרת

אם הייתי אי פעם

שם

מעבר לאפק .

תשס"ח, י"ב 1

קריאה לשלום / דפנה באן

בְּקֹר .

מְלֹאכִים בְּשָׂמִים מְבָרְכִים אֶת הָאָרֶץ בְּכֹל טוֹב.

צְפוּרִים מְצִיצוֹת וּמְבֹשְׂרוֹת עַל בּוֹאֵן,

וּמִים שְׂקִטִים לֹא גָלִים זֹרְמִים לְאֶטֶם.

וְהִנֵּה קוֹל טָהָה, אֲשֶׁר עֲזָבָה אַחֲזִיתָהּ בְּעֶץ,

נִשְׁמַע כֹּה עֲנֵג בְּנִגְיַעְתָּהּ בְּאֲדָמָה הַטּוֹבָה.

הַעֲצִים אֵף הֵם מְשֻׁמֵּיעִים קוֹלָם בְּנִשְׁמִימַת הָרוּחַ הַנוֹשֶׁפֶת בְּיָנוֹת עֲנִיָּהֶם

וּבִין הַחוֹחִים פּוֹרְחִים הַנְּרָדִים, אֲשֶׁר יִפְּגִים מִתְעַצֵּם מִיּוֹם לְיוֹם.

אֵף בְּמִצּוֹלוֹת הַכְּחָלוֹת מְשֻׁמֵּיעוֹת בְּתוֹלוֹת הַיָּם אֶת שִׁירְתוֹ הַחֲמָה...

וְשִׁקֵּט...

וּמְרַחֵק נִרְאָה זָהָרוּ שֶׁל אֵיל יִפָּה-תֶּאֱרַר, הַפּוֹסֵעַ לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הָעוֹלָזָה,

וְהוּא צוֹעֵד לְאֶרֶץ הַשְּׁבִיל הַמְּכֻסָּה עֲלֵים מִתְקַתְּקִים,

וְאִז עוֹמֵד הוּא אֵל מוֹל הַיָּם וְהַכֹּל... הַכֹּל... שׁוֹמְעִים קְרִיאָתוֹ לְשָׁלוֹם.

תשס"ח, ז' 6

העכביש

לירי יואל פינקוביץ'

השעה הייתה שתיים עשרה בצהריים. ישבתי במשרדי המרווח, בוהה נואשות בשעון האדום שניצב מולי. רק בעוד שעתיים אוכל ללכת הביתה.

שולחני היה עמוס ניירת, והחלטתי לנצל את השעתיים האלה כדי לעבור על העיצוב האחרון שלי. תמיד חלמתי להיות ארכיטקט, מאז שהייתי צעיר. הבטתי בבניינים הגדולים והמהודרים ותהיתי על מה חשבו הארכיטקטים כאשר עיצבו את הבתים האלו. שמחתי כאשר גיליתי שאכן יש לי כישרון להיות ארכיטקט, אך עד מהרה גיליתי, למרות הנאתי ממנה, שזוהי עבודה קשה ומפרכת.

לפתע, מבעד לערמות הדפים, משהו קטן וכה חדר לשדה הראיה שלי, והסיח את דעתי. כאשר הבטתי יותר מקרוב, ראיתי כי זהו עכביש. עכביש קטן, צבעו חום, עם שמונה רגליים דקיקות וארוכות. הרהרתי בעודי מביט בו. הרגשתי רחמים כלפיו, מפני שהוא עכביש אחד ופעוט, שאני עולה עליו בכמה וכמה מידות.

למשל, אני הרבה יותר מוכשר ממנו. אני בטוח שהוא לא יכול לבצע את כל הדברים שאני עושה. לדוגמה, העבודה שלי. אני ארכיטקט בכיר, ומעולם לא התאכזבתי מהדברים שביצעתי בעבודתי. הוא בוודאי לא יכול לעצב בית בעל ארבע קומות. חייכתי לעצמי ונשמתי נשימה של סיפוק, והמשכתי להביט בעכביש במבט של ניצחון. הוא נדד אל פינת הקיר, והחל לטוות את קוריו. התקרבת, וצמצמתי את עיני כדי להטיב לראות. הוא עשה זאת במהירות, מזנק הנה והנה ופולט מתוך גופו שלו חוטים שקופים דקים וחזקים. אחרי זמן רב, סיים העכביש את רשתו, והתמקם באמצעה, מחכה לטרפו. הבטתי מרותק, ופי נפער בתימהון. הרשת הזו הייתה הדבר המושלם ביותר שראיתי מעודי. זה היה מושלם כל כך עד שזה נראה כמו ציור. חשבתי, איך העכביש מסוגל לבנות דבר כל כך מושלם... מושלם יותר ממה שאני אצליח אי פעם לעשות. בנוסף לכך הוא עושה זאת בלי לתכנן את המבנה שוב ושוב, ללא מכשירי מדידה, קבלנים ואנשי מקצוע נוספים העוזרים לו. רק הוא, לבדו, ומבלי שאף אחד לימד אותו אי פעם, מצליח לטוות את הדבר המושלם ביותר.

לרגע נבהלתי, ותהיתי האם העכביש, אכן, ארכיטקט טוב ממני?

ניסיתי להתעלם מהמחשבות המטרידות הללו, והתיישבתי שוב בכיסאי, בוהה בעיצובים. שוב ושוב הצטיירה בראשי רשת העכביש, והשלמות שלה הכאיבה לי ומילאה אותי בהרגשת נחיתות.

מחשבותיי נדדו. העכביש אינו קשור לאף אחד. יש בכך יתרון גדול. העכביש לא יכול להיפגע על ידי מישהו. אף אחד לא קרוב אליו מספיק כדי לפגוע בו, להכאיב לו, להאיץ בו... הוא לעולם לא יהיה אומלל.

הייתי מוכרח למצוא משהו... הוכחה לכך שאני טוב יותר מהעכביש הארוך הזה.

חשבתי על קרן האור בחיי. הדבר שתמיד מעודד אותי כשאני במצוקה. בני הקטן, דולב. יקירי הטהור, הילד היפה והמקסים שלי. לעכביש לעולם לא יהיה ילד כזה.

אך המחשבות הרעות שלי לא איחרו לבוא. לפתע הכתה בי העובדה שלעכביש ישנם הרבה יותר צאצאים מאשר לבני אדם. שיכולים להיות לעכביש הזה משהו כמו שלושים צאצאים. ניסיתי לדמיין שיש לי עוד שלושים דולבים קטנים בבית. הוא בוודאי מאושר, העכביש. מאושר יותר ממה שאוכל להיות אי פעם.

הבטתי בו במבט נוקב. יכולתי להישבע שהוא צחק עליי... צחוק מלגלג, מלא בוז. צחוק של ניצחון.

החזקתי בכיסאי בחוזקה, עד שפרקי אצבעותי הלבינו. הרגשתי סחרחורת קלה. אך יותר מכול, הרגשתי שנאה כלפי העכביש.

לפתע ראיתי לנגד עיניי, כיצד משרדי גדל. התקרה התרחקה ממני וכך גם הרצפה, והקירות הפכו רחבים וגבוהים יותר. זוג כנפיים זעירות ועדינות צמחו מתוך גבי. עיניי גדלו וראיית התחדדה. לקחו לי כמה שניות להבין שאני הוא זה שקטן, ולא המשרד הוא זה שגדל. ידעתי שהעכביש עומד מאחורי זה. במאמץ גדול הפעלתי את כנפיי, ולהפתעתי ריחפתי באוויר, לאוזני מתנגן זמזום קולני שבקע מכנפיי.

הגעתי כעבור זמן קצר אל פינת החדר, בה נח העכביש במרכז הרשת המושלמת שלו. רציתי להגיד לו שיפסיק עם זה, אך בלי לשים לב לאן אני עף, נדבקתי לרשת הקורים. היא הייתה חזקה ודביקה יותר ממה שחשבתי בהתחלה, וניסיתי בכול כוחי להיאבק בה. למצוא דרך לצאת ממנה... להוכיח לעכביש שאני מסוגל לצאת מן המלכודת שלו. אך לשווא. ככול שניסיתי הרגשתי כיצד כוחותי נוטשים אותי. ראיתי כיצד העכביש מתקרב אליי. ראשו היה גדול, מאיים ומכוער, בעל הרבה עיניים מימיות ושחורות. הוא קרב אליי את פניו, אל צווארי, כדי לעקוץ אותי. ידעתי שזהו זה. הוא ניצח אותי. עצמתי את עיניי בכוח, כנידון למוות, מחכה לכאב שיכה בי-

"אבא? אתה בסדר?" שמעתי קול צלול ומתוק קורא. פקחתי את עיניי בבת אחת. גופי היה מכוסה כולו זיעה קרה. כאשר ראייתי התבהרה ראיתי את דולב עומד לפניי, שיערו השחור החלק נופל על עיניו בחן, ועיניו החומות התמימות מביטות בי בדאגה. חייכתי חיוך רחב, חיוך של שמחה והקלה.

"אני בסדר, דולב" אמרתי לו והושבתי אותו על בירכיי, שואף לתוכי את ריחו המתוק. הרגשתי כיצד אני משתחרר מרשתו של העכביש. הרגשתי שליבי נפתח ונמלא חמלה. הבטתי שוב בעיצובים שלי. העכביש הזה אולי יכול ליצור את הדבר המושלם ביותר, אך רק אותו הוא יודע לעשות. אני אמן, היכול לעשות אין ספור יצירות מופת, המשקפות את תחושותיי. העולם פתוח בפניי, ואוכל לעצב כל דבר שארצה.

גם אם אני יכול להיפגע מכך, יש לי משפחה אוהבת, וחברים טובים, שלא שווה לי לוותר עליהם מחמת פחד. הו... ודולב שלי. אהוב ליבי ונפשי. הוא יישאר איתי למשך זמן רב, ואני יכול לצפות

בהתבגרותו ולהתפעל ממנה, להבדיל מהעכביש, שלא חשוב כמה צאצאים יהיו לו, הם לא יישארו איתו אחרי שיבקעו מן הביצים.

"אבא, מתי אנחנו הולכים?" שאל דולב. חייכתי אליו ברוך ואמרתי "מיד הולכים" וקמתי על רגליי, צופה בדולב יוצא בדילוגים עליזים מן המשרד. ניגשתי אל העכביש, שעדיין עמד, נינוח, במרכז הרשת שלו. כבר לא הרגשתי שנאה כאשר הבטתי בו.

"תודה" לחשתי אל העכביש בשקט, ויצאתי ממשרדי.

כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר / אֲלֵעֵד קִלְיִנְרִמֵּן י' 2

כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר,

כָּדָּ אֲנִי מִרְגִּישׁ,

כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר

שְׂאִינֹ מוֹרָה עַל הַצֶּפֶן

וְכָדָּ אֲנִי מִרְגִּישׁ.

אֲיִנִי יוֹדֵעַ מָה אֲנִי רוֹצֶה,

מָה יִהְיֶה וּמָה יִקְרָה –

תִּעֲלֹמָה הֵם עֲבוּרִי.

כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר

שְׂאִינֹ מִצְבִּיעַ עַל כּוּוֹן.

אֲיִנִי יוֹדֵעַ הֵיכָן הַיַּעַד וּמָה הַמְּטָרָה,

מִי הוֹלֵךְ וּמִי מִתְקַרֵּב !?

מִי חֵבֵר וּמִי אוֹיֵב !?

כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר –

שָׂרֵק מִסְתוֹבֵב וּמִסְתוֹבֵב

כָּדָּ הֵם גַּם חַיִּי,

בְּלִי עֲצִירָה, בְּלִי זְמַן לְנִשְׁימָה !

מִמָּשׁ כְּמוֹ... כְּמוֹ מִצְפֵּן שְׁבוּר .

התמונה בשחור - לבן

מאת: אור זהר, כיתה ח'2

אני יושבת על גבי המיטה הישנה שלי ומביטה בתמונה הישנה והמקופלת שמצאתי במגירות ילדותי.

התמונה הזו די מקומטת ומקופלת לחלקים קטנים – כמעט בלתי נראים. עתה היא פתוחה לעיני ומזכירה לי משהו שהיה פעם – משהו שהיה ולא יחזור עוד לעולם.

אני נזכרת באמא שלי וביום האחרון שלנו ביחד. אני ישבתי על הכסא הקטן שלי, הכיסא הירוק. הייתי רק בת חמש וראיתי את המזוודה הגדולה הזו, מזוודה חומה עם ידיעות ענקיות, שחשבתי שאפילו פיל לא יצליח להרים. הייתה עליה חותמת של היצרן בצבע ירוק בהיר אני חושבת שעד יום מותי אני אזכור את אותה מזוודה חומה גדולה עם הידיעות והלוגו הירוק. היו בה כמה חולצות, שני זוגות מכנסיים, מברשת שיניים ומברשת שיער קטנה – כזו לטיולים, אחר כך הבנתי שהיו ארוזים בה גם התכשיטים שלה ואלבום תמונות הילדות שלי. אמא לבשה שמלה בצבע ירוק זית ונעלה נעלי עקב. נעלי עקב שתמיד אהבתי ללכת בהן, למרות שהיו גדולות עלי. שאלתי אותה לאן היא הולכת והיא אמרה שהיא יוצאת לטיול – היא לא פירטה ואני לא שאלתי. היא לקחה אותי לשכנה שלנו, אסתר ולא אמרה האם תחזור. לא שאלתי, היה לי ברור שכן. רק שהיא לא חזרה.

בערב אבא בא ולקח אותי ממנה. הוא לא ידע איפה אמא וגם אני לא ידעתי. אחרי שעתיים הלכנו לישון חסרי כל וודאות לגבי אמא והעתיד שלנו. בבוקר אבא אמר לי שאמא לא תחזור. לא ידעתי איך הוא יודע. לא שאלתי אותו. ישבתי שוב על הכסא הירוק הקטן שלי והסתכלתי על המקום בו הייתה המזוודה. לא היה מונח שם כלום. אבא נשאר כל היום בבית וגם אני לא הלכתי לגן. אני רק זוכרת שאכלתי טוסט בצוהריים ונזכרתי איך אמא תמיד אמרה שטוסט הוא לא ארוחת צוהריים – וכעסה על אבא שנותן לי טוסטים כשהיא לא בבית. כל כך רציתי שהיא תחזור ותגיד לו שיתן לי "אוכל נורמלי" ותבשל לי את המאכלים שכל כך אהבתי. אבל אמא לא חזרה ולא אמרה שום דבר לאבא. במשך השנים אכלתי הרבה טוסטים בצוהריים – כי אבא לא ידע ממש לבשל, למרות שעשה מאמצים גדולים לפצות על זה בכל מיני פיצות והמבורגרים שקנה לי מדי פעם לגיוון. אמא לא חזרה מעולם. רק התמונה הקטנה שלנו, של אבא, אמא ואני נותרה על השידה שלי. התמונה צולמה בשחור לבן שבוע לפני שאמא עזבה, כשהיינו יחד בטיול בצפון וטיילנו בנחל דן. רואים שם את כולם מחייכים ורגועים כשברקע המים בנחל שוצפים וגועשים. אולי המים ידעו שגם אצלנו הרוגע הוא רק מלאכותי ובעצם מתחת לפני השטח גם אצלנו המים גועשים.

התמונה ניצבה על השידה כשנה בערך וכשעליתי לכיתה ב' הוצאתי אותה משם ושמתה במקומה תמונה צבעונית רק שלי ושל אבא – בלי אמא. לא רציתי לזכור אותה – את זו שעזבה אותי. את

התמונה שמתי בקופסה קטנה ודחפתי אותה למגירה קטנה בארון. את התמונה לא ראיתי יותר. לא רציתי לראות. גם מעולם לא שאלתי את אבא האם הוא יודע משהו לגבי אמא ולמה היא עזבה אותנו. רק היום, שנים אחר כך, כשאני עוברת דירה ועוזבת, אני בוכה את הדמעות שמעולם לא בכיתי. היום, כשאני כבר בוגרת, אחרי שירות בצבא וכשאני עומדת לסיים את לימודי האקדמיים ולהתחתן בקרוב. אני עוזבת את הבית ובלית ברירה פותחת את הקופסה עם התמונה המקופלת נמצאת שם ומזכירה לי את היום ההוא. התמונה והשחור לבן שלה מזכירים נשכחות ומראים שעבר זמן רב מאז. ורק אמא, האמא שנעלמה ושלעולם לא תחזור נשארה אותו דבר – צעירה עם שמלה ירוקה ונעלי העקב שאהבתי.